ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **A. S.,** zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,** se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2019, č. j. KRPA-80281-13/ČJ-2019-000022-ZZC, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2019, č. j. 4 A 10/2019 - 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 8228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 2. 2019, č. j. KRPA-80281-13/ČJ-2019-000022-ZZC (dále jen „napadené rozhodnutí“) byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění; doba jeho zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení. Namítal, že žalovaný nevyhodnotil dostatečně a přezkoumatelně možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, neboť zcela odmítá využitelnost těchto opatření v případě cizinců, kteří nevycestovali z území České republiky v době, která jim byla stanovena pravomocným a vykonatelným rozhodnutím o správním vyhoštění. Odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 – 57; v žádném případě nelze připustit jakkoli paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců, čemuž se však nebezpečně blíží praxe žalovaného, který tak činí bez bližšího zkoumání individuálních okolností případu. Žalovaný v projednávané věci nepřihlédl k domněnce žalobce, že se na území České republiky nacházel legálně z důvodu stále probíhajícího azylového řízení; závěr žalovaného o vědomém maření rozhodnutí o správním vyhoštění navíc nemá žádný podklad ve spise.

[3] Městský soud rozsudkem ze dne 18. 4. 2019, č. j. 4 A 10/2019 - 41 (dále jen „napadený rozsudek“), žalobu zamítl. Naznal, že žalovaný dostatečným způsobem ověřil podmínky pro zajištění žalobce; bylo totiž pravomocně rozhodnuto o jeho správním vyhoštění, toto rozhodnutí se stalo vykonatelným a žalobce přesto nadále pobýval na území České republiky a nečinil žádné kroky směřující k vycestování. Nepřisvědčil tvrzení žalobce, že si nebyl vědom své povinnosti vycestovat. Skutečnost, že požádal o udělení mezinárodní ochrany až poté, co nabylo právní moci rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, naopak svědčí o úmyslu zůstat na území. Z protokolu o podání vysvětlení je navíc zřejmá informovanost žalobce o tom, že v případě negativního ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany je povinen z území vycestovat. Žalobce se však přes tuto vědomost na hlášené adrese v zařízení pro pobyt azylantů nezdržoval, poštu si zde nevyzvedával a jiné místo pobytu hlášeno neměl. Za této situace se tak vlastní vinou nedozvěděl o tom, že jeho řízení ve věci mezinárodní ochrany již bylo pravomocně ukončeno. Zjevně tedy neměl zájem se informovat o průběhu tohoto řízení a měl v úmyslu i nadále pobývat na území České republiky bez ohledu na legalizaci svého pobytu. Krajský soud odmítl taktéž námitky brojící proti neuložení zvláštních opatření za účelem vycestování, neboť žalovaný učinil řádné šetření k posouzení této otázky. Dospěl přitom k závěru, že žalobce nedisponuje finančními prostředky, které by mohl složit jako záruku; nemá legální pobytovou adresu, na níž by se zdržoval za účelem provedení pobytové kontroly; taktéž není možno předpokládat, že by se dobrovolně ve stanovené době hlásil policii, a to s ohledem na jeho dřívější pobytovou historii (nerespektoval již správní vyhoštění uložená mu v letech 2002 a 2010). Krajský soud proto neshledal, že by se jednalo o paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců, neboť v případě žalobce bylo důsledně individuálně posouzeno jeho jednání a dřívější pobytová historie na území České republiky. Žalovaný přitom učinil konkrétní úvahy k prověření možnosti užití zvláštních opatření. Krajský soud se s tímto posouzením žalovaného ztotožnil a konstatoval, že v případě žalobce existuje důvodná obava, že by výkon

správního vyhoštění byl opět zmařen, a proto bylo namístě přistoupit přímo k zajištění, neboť pouze takto bylo možnost zajistit realizaci správního vyhoštění.

II. Kasační stížnost žalobce

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl jej zrušit a věc městskému soudu vrátit k dalšímu řízení. Závěr o nemožnosti uložení zvláštních opatření pro jeho chování vzbuzující pochybnost o dalším respektování uložených povinností totiž považuje za nepřijatelný, neboť jeho nedbalostní jednání spočívající v nedostatečném projevení zájmu o probíhající řízení o udělení mezinárodní ochrany dle něj nemůže vést k nutnosti zajištění. Takto obecné posouzení městského soudu odmítá a poukazuje na skutečnost, že se žalovaný navíc dostatečně nevypořádal s jeho konkrétní situací. Dále zdůrazňuje, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, pročež právní předpis členského státu upravující tuto problematiku musí být vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice; na tuto skutečnost přitom upozornil Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51 (z nějž stěžovatel obsáhle citoval), či ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 – 57. Následně shodně jako v žalobě znova obecně uvedl, že nelze připustit paušalizované rozhodování ve věcech skupin zajišťovaných cizinců, kteří po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění z území České republiky nevycestovali; odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2016, č. j. 5 Azs 20/2016 - 48, který tuto praxi správních orgánů jako nezákonnou odmítl.

[5] Žalovaný nevyužil svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[7] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel tvrdí napadení rozsudku městského soudu pro důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., nicméně uplatněná stížní argumentace s tímto důvodem plně nekoresponduje, neboť jeho námitka směřuje spíše do správnosti právního posouzení otázky využitelnosti zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců v jeho individualizovaném případě, tedy se jedná o důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Uvedený nesoulad však není na překážku posouzení důvodnosti vznesených námitek, neboť Nejvyšší správní soud není vázán stěžovatelem provedeným podřazením jeho argumentace pod konkrétní kasační důvod.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] V projednávané věci stěžovatel vznáší fakticky jedinou kasační námitku spočívající v tom, že městský soud nesprávně posoudil otázku možnosti uložení mu některého ze zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců namísto proběhnuvšího zajištění; ze značné části je však kasační stížnost pouze citací napadeného rozsudku, rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, či formulací pouze zcela obecných námitek. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud předně uvádí, že již v rozsudku ze dne 2. 12. 2011, č. j. 2 Afs 11/2011 – 90, upozornil, že *„řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu*“ (dále srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 92/2015 – 29, ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 – 351, či ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, č. 835/2006 Sb. NSS).

[10] Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je policie *„oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění*“.

[11] Dle 123b odst. 1 téhož zákona pak *„zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území, nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“*

[12] V obecné rovině Nejvyšší správní soud upozorňuje na skutečnost, že zákon o pobytu cizinců v tomto rozsahu transponuje čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“), podle kterého nemohou-li být v konkrétním případě uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění. Zajištění podle zákona o pobytu cizinců představuje zcela mimořádný institut, neboť pro cizince znamená omezení jeho osobní svobody. Jedná se tak o citelný zásah do jednoho ze základních práv jednotlivce zaručeného čl. 8 Listiny základních práv a svobod, a jako takový může být přípustný jen za podmínek přísně vymezených nejen zákonem, ale především ústavním pořádkem (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, rozsudek téhož soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74, či nález Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08). Nejvyšší správní soud proto připomíná, že

zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění nesmí být automatismem. Zákon o pobytu cizinců jednoznačně směřuje k subsidiaritě zajištění, které by mělo být použito pouze tehdy, nepostačuje-li uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Svoji roli v této souvislosti hraje i obecný ústavní požadavek proporcionality zásahů veřejné moci do osobní svobody. Zajištění jako nejzávažnější zásah do svobody cizince je tedy nutné aplikovat pouze tam, kde je ho skutečně třeba (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, a ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 – 50, rozsudek Soudního dvora ze dne 28. 4. 2011, *Hassen El Dridi*, věc C-61/11). Správní orgán je v tomto ohledu povinen vždy posuzovat specifické okolnosti každého případu, zohlednit individuální situaci cizince a tyto skutečnosti náležitě promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí. Vzhledem k závažnosti zajištění jakožto opatření omezujícího osobní svobodu cizince nemohou nosné důvody rozhodnutí o zajištění spočívat na obecných, paušálních frázích. Správní orgán tudíž musí přezkoumatelným způsobem vyjádřit své úvahy ve vztahu ke konkrétnímu cizinci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Azs 237/2017 – 20).

[13] V nyní projednávané věci pak konkrétně ve vztahu ke zvláštnímu opatření ve formě zdržování se na adrese místa pobytu [§ 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců] Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že stěžovatel žalovanému do protokolu o podání vysvětlení ze dne 24. 2. 2019, č. j. KRPA-80281-12/ČJ-2019-000022-ZLC (dále jen „protokol“) uvedl: „*doručovací adresu v současné době nemám, protože bydlím u kamarádů. Pošta mi chodila do zařízení pro azylanty a na původní adresu v ČR, ale tam ji už nepřebírám* (...) *v České republice bydlím u kamarádů, nájemní smlouvu jsem uzavřenou měl dříve na adresu, kterou u mě vedete, ale to už neplatí*“. Žalovaný proto zcela oprávněně, logicky a se zohledněním konkrétních skutečností sdělených přímo stěžovatelem naznal, že „*cizinec nemá žádnou legální pobytovou adresu; jeho pobytová adresa, kterou u něj eviduje správní orgán v lustraci IS, neskýtá záruku, že se na této adrese bude zdržovat, a navíc sám vyloučil, že se na této adrese zdržuje a současnou adresu nezná. V jeho případě se tak jedná o formu krátkodobého ubytování (dle svého vyjádření u kamarádů), tedy adresu, ze které se může kdykoli odhlásit nebo odejít, a stane se tak nedohledatelným pro potřebu správního orgánu*“. Jestliže za této skutkové situace městský soud aproboval posouzení žalovaného konstatováním, že „*žalobce nemá legální pobytovou adresu, na níž by se zdržoval za účelem provedení pobytové kontroly*“, pak se Nejvyšší správní soud s tímto závěrem plně ztotožňuje; stěžovatel totiž nesplnil hned první zákonnou podmínku pro užití předmětného zvláštního opatření, a to oznámit policii (přesnou) adresu svého aktuálního místa pobytu, k němuž má určité oprávnění.

[14] Co se týče zvláštního opatření spočívajícího ve složení finanční záruky [§ 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců], stěžovatel do protokolu uvedl: „*nic zde nemám* (...) *nemám finanční prostředky pro pobyt* (...) *peníze na složení finanční záruky žádné nemám*“. Žalovaný proto opět individuálně ve vztahu ke stěžovateli rozumně dospěl k závěru, že „*složení finančních prostředků* (...) *ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním není cizincem možné, protože sám v protokolu o podání vysvětlení uvedl, že v současné době nemá dostatečnou a odpovídající požadovanou finanční hotovost, ale pouze bude mít finance na vycestování z území ČR nebo si je sežene, a nemá tak ani finanční hotovost pro složení finanční záruky (kauce)*“. Městský soud pak při přezkumu nevyužití tohoto opatření neshledal žádné pochybení žalovaného, když shrnul, že „*žalobce nedisponuje*

finančními prostředky, které by mohl složit jako záruku"; Nejvyšší správní soud taktéž toto vypořádání aprobuje jako zcela správné a logické.

[15] V případě zvláštního opatření tkvícího v hlášení se policii ve stanovenou dobu [§ 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců] městský soud souhlasil s posouzením žalovaného, že „*cizinec neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené,* (...) *a to na základě skutečnosti, že již v minulosti z území nevycestoval a mařil výkon správních rozhodnutí. Toto činil opakovaně vědomě a spoléhal evidentně na své azylové řízení, o kterém však nevěděl, v jakém stádiu se nachází, a nemohl to vědět, protože se v jeho případě jedná o nezasažitelnou osobu z důvodu absence jakékoli pobytové adresy, na které by se zdržoval na území České republiky.* (...) *Jako nejdůležitější a největší problém však správní orgán spatřuje tu skutečnost, že ze strany cizince došlo již k neplnění zvláštního opatření v minulosti v rámci rozhodnutí o správním vyhoštění* (...), *kdy toto mělo za následek jeho zajištění* (...), *tedy hrozí, že toto bude činit opakovaně.*" Se závěrem městského soudu, že „*v případě žalobce existuje důvodná obava, že by výkon správního vyhoštění ze strany cizince byl opět zmařen, a proto bylo namístě přistoupit přímo k uložení přísnějších opatření s tím, že pouze takto je možnost zajistit realizaci správního vyhoštění*", se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. K pobytové historii stěžovatele je totiž třeba připomenout, že mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění již dne 8. 8. 2002, č. j. SCPP-1-1606/PH-OPK3-2002, s platností na 3 roky; jelikož nevycestoval, bylo mu opět na 3 roky vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění dne 4. 4. 2010, č. j. CPPH-6157/ČJ-2010-004003; ani toto rozhodnutí však stěžovatel nerespektoval, pročež mu následně bylo rozhodnutím ze dne 24. 11. 2016, č. j. KRPA-478440-16/ČJ-2016-000022, uloženo správní vyhoštění na dobu 5 let, které ovšem mařil ode dne 29. 12. 2018 (právní moc usnesení o odmítnutí kasační stížnosti ve věci souběžně probíhajícího řízení o udělení mezinárodní ochrany) do 24. 2. 2019 (den zajištění).

[16] Jestliže stěžovatel namítá, že neměl být zajištěn, neboť jednal pouze nedbalostně, protože si nebyl vědom své povinnosti opustit území České republiky z důvodu absence informace o skončení řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu (odmítnutím jeho kasační stížnosti), Nejvyšší správní soud této argumentaci nepřisvědčil. Předně nezájem stěžovatele o probíhající soudní řízení ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu (neumožňující realizaci pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění), tkvící především ve skutečnosti, že se vůbec nevyskytoval na adrese sdělené správním orgánům a uvedené v příslušné evidenci, kde si nevyzvedával doručované poštovní zásilky, rozhodně není ospravedlnitelným důvodem jeho neoprávněného pobytu na území České republiky. Nutno podotknout, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec neuvádí, že stěžovatel nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění vědomě (jak se snaží tvrdit stěžovatel), nýbrž jasně a rozumně zdůvodňuje, proč jeho nedbalost v podobě hrubého nezájmu o překážku realizace správního vyhoštění (řízení o mezinárodní ochranu) musí jít k jeho tíži. Především je však třeba zdůraznit, že žalovaný neodmítl využití zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců výhradně a pouze proto, že stěžovatel konkrétně v době od 29. 12. 2018 do 24. 2. 2019 mařil (byť jen z nedbalosti) rozhodnutí o správním vyhoštění, nýbrž v napadeném rozhodnutí zcela jasně konstatoval, že komplexně zohlednil celou dřívější stěžovatelovu pobytovou historii na území České republiky. Žalovanému přitom lze dát zcela za pravdu, že pokud stěžovatel již dříve opakovaně nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění z let 2002 ani 2010 a porušil taktéž jemu

uložené zvláštní opatření, nebylo možno se oprávněně domnívat, že uložení povinnosti hlásit se v určitou dobu na policii by tentokrát skýtalo dostatečnou záruku jeho vycestování ve stanovené lhůtě.

[17] S ohledem na výše citované pasáže napadeného rozhodnutí a taktéž zdůrazněné skutkové okolnosti (především pobytovou historii stěžovatele) se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěrem městského soudu, že žalovaný odůvodnil neuložení zvláštních opatření dostatečně a přesvědčivě. Stěžovatel nadto neuvedl žádné mimořádné okolnosti, na které by měl být žalovaným kladen zvláštní důraz a jež by vyvažovaly jeho nedůvěryhodnost plynoucí z předchozího nerespektování správních vyhoštění. V posuzované věci se tedy nejednalo o žádnou automatickou praxi žalovaného, jak byl přesvědčen stěžovatel, neboť napadené rozhodnutí bylo jednoznačně konkretizováno ve vztahu k jeho osobě. Pro úplnost pak Nejvyšší správní soud dodává, že napadené rozhodnutí není ani v rozporu s návratovou směrnicí. Požadavek čl. 15, aby k zajištění cizince bylo přistoupeno pouze tehdy, kdy není možné účinně využít mírnějších opatření, totiž byl v projednávané věci řádně zohledněn. Kasační námitka je proto nedůvodná.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[18] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyla naplněna stěžovatelem uplatněná kasační námitka; stejně tak neshledal vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti. Proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v tomto kasačním řízení úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému ji nepřiznal.

[20] Usnesením městského soudu ze dne 7. 3. 2019, č. j. 4 A 10/2019 - 23, byl stěžovateli ustanoven zástupcem Mgr. Jindřich Lechovský, advokát se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za dva úkony právní služby; podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a další konzultaci s žalobcem přesahující jednu hodinu (srov. potvrzení o právní konzultaci ze dne 31. 5. 2019) [§ 11 odst. 1 písm. c) téže vyhlášky], a to ve výši 2 x 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč [§ 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty. Celková odměna tedy činí částku ve výši 8228 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu